

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **B. M., nar., st. přísl. G.**
t. č. v
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, Ostrava 702 00

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací
středisko cizinců Zastávka**
se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-14439/ČJ-2018-931200-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-14439/ČJ-2018-931200-ZZC,
s e z r u š u j e.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **10.200 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 6. 2018 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka, ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-14439/ČJ-2018-931200-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 50 dnů, tj. od 16. 2. 2018 do 14. 3. 2018, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).
2. Žalobce **žalobou** brojí proti napadenému rozhodnutí pro vadu nezákonnosti doby, na kterou byl žalovanou zajištěn. Žalobce poukazuje na čl. 28 nařízení Dublin III, dle něhož po podání obdržení souhlasu s převzetím cizince nebo po podání žádosti o přiznání odkladného účinku není možné prodlužovat dobu zajištění tak, aby mohlo dojít k tomu, že žalobce bude zajištěn i po uplynutí šesti týdnů od vyslovení souhlas z dožádaného státu s převzetím cizince nebo od právní moci rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 5. 2018 a téhož dne nabylo právní moci, v případě, že by právě dne 10. 5. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Brně o nepřiznání odkladného účinku podané žalobě, což žalovaná nemohla vyloučit a ostatně se o to v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nepokusila a do odůvodnění nevtělila skutečnost, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o zastavení azylového řízení s žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě, uvedené dle žalobce činí napadené rozhodnutí obtížně přezkoumatelným, neboť by uplynula zákonná doba zajištění po šesti týdnech od 10. 5. 2018, tedy dne 14. 5. 2018, zatímco zajištění by podle napadeného rozhodnutí trvalo až do 28. 6. 2018. K tomu žalobce připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32. Stejně tak dle žalobce nelze připustit, aby byla překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění v době od podání žádosti o přiznání odkladného účinku do rozhodnutí o této žádosti. Napadené rozhodnutí tak založilo potenciál překročení přípustných šesti týdnů zajištění od doby rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby, a tudíž jako nezákonné nemůže obstát.
3. Dále žalobce namítá, že se žalovaná nezmínila o tom, proč přistoupila k omezení žalobcovy osobní svobody až dne 10. 5. 2018, ačkoliv žalobce předtím prokázal, že je schopen s žalovanou a ministerstvem vnitra spolupracovat. Dle žalobce tak postupem času mizely důvody k omezení jeho osobní svobody a žalovaná se tak měla vypořádat s otázkou existence vážného nebezpečí útěku a nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, což způsobuje zřejmou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
4. K námitce nezákonnosti doby zajištění žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že doba trvání zajištění na dobu 50 dnů byla stanovena z důvodu transferu do SRN podle nařízení Dublin III, neboť správní žaloba ve věci mezinárodní ochrany sice nemá odkladný účinek, cizinec však návrh na odkladný účinek podat může, přičemž soud má k vyjádření se k odkladnému účinku 30 dnů a následně se připočte doba doručení rozhodnutí soudu cca 3 dny a dalších 15 dnů na obstarání náležitostí k realizaci samotného předání žalobce do SRN. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce je chronickým

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žadatelem o azyl, neboť žádal o mezinárodní ochrany v Německu, Švýcarsku, Belgii a Rakousku. Žalobce byl nejdříve do 2. 5. 2018 umístěn v Příjímacím středisku Zastávka, které nemohl opustit. Situace se změnila, když byl v návaznosti na podání žaloby zařazen do Pobytového střediska Zastávka, kde již měl nárok na vycházky. Se zajištěním přišel žalovaný v poslední možnou chvíli, kdy žalobce projevil úmysl zařízení opustit. Vzhledem k předešlému chování, kdy žalobce porušoval pobytové a azylové normy jiných zemí, neměl žalovaný jistotu, zda tak neučiní i v případě nařízení orgánů veřejné moci v České republice. Dodala, že aplikace zvláštních opatření je odůvodněno v napadeném rozhodnutí dostatečně. Na závěr žalovaná k závěru upozornila na to, že zajištění bylo realizováno a žalobce byl dne 14. 6. 2018 v 4:20 hod. propuštěn ze zajištění a eskortován na HP Praha Ruzyně, odkud byl letecky eskortován do SRN.

5. Z **napadeného rozhodnutí** zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 12. 4. 2018 byl žalobce kontrolován policisty Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. K prokázání totožnosti žalobce nepředložil žádný doklad a sdělil, že do ČR přicestoval z Vídně. Lustrací v cizineckém informačním systému v evidenci otisků prstů – Eurodac byla nalezena shoda s daktyloskopickou kartou v SRN ze dne 31. 5. 2017, dále Švýcarska ze dne 27. 10. 2017, Belgii ze dne 17. 1. 2018 a Rakouska ze dne 25. 2. 2018.
6. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení o správním vyhoštění ze dne 15. 4. 2018 žalobce mj. uvedl, že cestovní doklad ztratil v Belgii, z Gruzie odcestoval se svým pasem, ve kterém neměl žádné vízum. O mezinárodní ochranu žádal v Německu, kde v roce 2017 pobýval asi 7 měsíců. Na vydání rozhodnutí o jeho žádosti nepočkal. Ve Švýcarsku o mezinárodní ochranu žádal taktéž, přičemž nedostal žádné vyrozumění, jak byla jeho žádost vyřízena. V Belgii pobýval pouhé 2 týdny a rovněž nedostal žádné rozhodnutí. V Rakousku, kde taktéž o mezinárodní ochranu požádal, byla jeho žádost zamítnuta. Ze země původu se rozhodl odjet, neboť tam dlužil v bance peníze, dluh nesplácel a bál se, že z tohoto důvodu bude zatčen. Dne 23. 4. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, dle něhož je vycestování do SRN i Gruzie možné. Dne 17. 4. 2018 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl podobné informace jako do protokolu ze dne 15. 4. 2018.
7. Dále žalovaná uvedla, že OAMP rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že je nepřípustná a řízení se zastavuje, neboť k posouzení o žádosti o mezinárodní ochranu je SRN. Žalovaná se následně zabývala možností uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, které je dle jejího názoru nemožné, neboť žalobce nedisponuje žádnou hotovostí ani majetkem, nemá na území nikoho, u koho by mohl přebývat a povinnost žalobce se osobně hlásit na policii je vzhledem k jeho dřívějšímu chování z důvodu vážného nebezpečí útěku neúčelná. K zajištění tak žalovaná dospěla z důvodu, že žalobce svévolně ukončil svůj pobyt již ve 4 zemích schengenského prostoru, kde žádal o mezinárodní ochranu a vycestoval neoprávněně do jiné země schengenského prostoru za účelem další žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalované u žalobce vznikla pochybnost, že nebude respektovat rozhodnutí orgánů veřejné moci ČR a bude se chtít vyhnout předání.
8. Dobu trvání zajištění stanovila podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce má možnost proti rozhodnutí OAMP ve věci mezinárodní ochrany podat správní žalobu současně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Soud má k vyjádření se

Shodu s prvopisem potvrzuje:

k odkladnému účinku 30 dní. Po přičtení cca 3 dnů, které představují dobu doručení rozhodnutí soudu a 15 dnů na obstarání náležitostí k realizaci samotného předání do SRN, dospěla žalovaná ke stanovení doby zajištění v délce 50 dnů.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
11. Na úvod krajský soud uvádí, že reflektoval sdělení žalované, dle kterého byl žalobce již dne 14. 6. 2018 propuštěn ze zajištění. Krajský soud se však řídil principem přednosti evropského práva před vnitrostátními normami a řízení o žalobě podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nezastavil, a to s ohledem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, ze dne 17. 1. 2018, čj. 6 Azs 381/2017-14, ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 389/2017-21, a ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 378/2017-16 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Konkrétně v rozsudku sp. zn. 6 Azs 320/2017 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění citovaného rozsudku. Z uvedeného vyplývá, že neumožňuje-li § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na základě žaloby věcný přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince před správními soudy ani v prvním stupni řízení v případě, že je zajištění ukončeno před rozhodnutím soudu, je toto ustanovení v rozporu s uvedenými ustanoveními práva Evropské unie, potažmo Evropské úmluvy.
12. Krajský soud dále přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná, o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130. Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovedl, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

13. Žalobce konkrétně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí co do stanovení doby zajištění žalobce v délce 50 dnů.
14. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.
15. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

18. V rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, přičemž vyjádřil následující právní názor: „*Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).*- 19. Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.
- 20. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.
- 21. Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.

22. Výše provedená interpretace zdánlivě klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence rozhodování o prodloužování doby trvání zajištění. Nejedná se však o nároky nikterak nepřiměřené. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. Není totiž nijak nucen odkládat svou žádost o převzetí nebo přijetí zpět až na konec stanovené jednoměsíční lhůty. Stejně tak ani pro realizaci přemístění není nutné využít celou šestitýdenní lhůtu. Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07). Právní úprava zajištění v nařízení Dublin III (čl. 28) je přímo aplikovatelným a bezprostředně závazným právním rámcem, v němž se mohou členské státy pohybovat, považují-li za nezbytné použít proti migrujícímu cizinci (státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti), který požádal v některém z členských států EU o udělení mezinárodní ochrany, opatření omezující jeho osobní svobodu za účelem jeho předání do členského státu příslušného k vyřízení jeho žádosti.
23. Je třeba vycházet z toho, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by mělo být krajním prostředkem (ultima ratio), jak docílit jeho přemístění podle principů a mechanismů nařízení Dublin III do členského státu odpovědného za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V posuzované věci bylo napadené rozhodnutí žalované o zajištění vydáno v rozporu s principy, na nichž je úprava zajištění cizince obsažená v nařízení Dublin III zbudována, a to z následujících důvodů.
24. Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, vyplývá, že při zajištění cizince nelze přistoupit na svévolné či libovolné stanovení lhůty k zajištění cizince bez ohledu na lhůty obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III s poukazem na ustanovení § 129 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, podle níž platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, jak

argumentuje žalovaná. Toto pravidlo stanoví pouze rámcová kritéria, k nimž je třeba při stanovení doby zajištění přihlídnout, nicméně na principu přednosti evropského práva je třeba nejprve zohlednit lhůty plynoucí z přímo aplikovatelné právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III, což potvrzuje i citovaná judikatura.

25. Žalovaná v napadeném rozhodnutí evidentně z těchto principů nevycházela, neboť stanovila dobu zajištění v délce 50 dnů, aniž by jakkoliv konkrétněji zdůvodnila, o jaké právní normy se přitom opírá a z jakých skutečností přitom vychází. Žalovaná poukázala pouze obecně na ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, absolutně již však nereflektovala čl. 28 nařízení Dublin III. Jediným argumentem v dané věci bylo, že žalobce na území ČR vstoupil a pobýval neoprávněně a jedná se o cizince, jenž má být předán do státu příslušného k posouzení mezinárodní ochrany a kterým je dle daných kritérií Německo. K délce zajištění pak žalovaná uvedla, že žalobce má možnost proti rozhodnutí OAMP ve věci mezinárodní ochrany podat správní žalobu včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, přičemž soud má k vyjádření se k odkladnému účinku 30 dní. Dále žalovaná dodala, že po přičtení cca 3 dnů, které představují dobu doručení rozhodnutí soudu a 15 dnů na obstarání náležitostí k realizaci samotného předání do SRN, proto dospěla ke stanovení doby zajištění v délce 50 dnů. Z napadeného rozhodnutí se však předně nepodává, v jaké fázi procesu přemístění žalovaná o zajištění rozhodovala, tedy kdy a zda vůbec žádost o přijetí žalobce zpět do Německa byla odeslána Ministerstvem vnitra a jaká byla odpověď ze strany tohoto státu, popř. kdy byla správním orgánům doručena. Vyjádření ze strany SRN k možnosti přijetí žalobce ze dne 18. 4. 2018 se sice ve správním spisu nachází, avšak žalovaná na něj měla minimálně v napadeném rozhodnutí odkázat. Datum vyhovění žádosti je totiž stěžejním pro počátek lhůty 6 týdnů podle čl. 28 odst. 3 pododstavce třetího nařízení Dublin III. Žalovaná v napadeném rozhodnutí taktéž nezminila, proč přistoupila k zajištění žalobce právě dne 10. 5. 2018. Taktéž se jeví značně zmatečný výpočet doby zajištění z důvodu, že žalovaná nemohla předjímat, jak a kdy bude o odkladném účinku rozhodnuto.
26. Pokud tedy žalovaná rovnou v prvotním rozhodnutí o zajištění stanovila délku doby zajištění podle času potřebného provedení k realizaci přemístění, přičemž ani blíže nezdůvodnila, proč je třeba se odchýlit od doby jednoho měsíce, popř. 6 týdnů (v případě implicitního či explicitního vyhovění žádosti) předvídané nařízením Dublin III, zatížila své rozhodnutí nezákonností. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát, jakkoliv jsou ze správního spisu důvody pro zajištění žalobce zcela zřejmé.
27. Rozhodovala-li žalovaná bez těchto informací, rozhodovala na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž podklady pro rozhodnutí neumožňují přezkoumání závěru, že nedošlo k porušení maximální doby zajištění stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
28. S ohledem na uvedenou zásadní vadu, která je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, se již krajský soud dalšími žalobními námitkami nezabýval. Jejich posouzení by totiž nemohlo nic změnit na tom, že žalobou napadené rozhodnutí neobstojí.
29. Napadené rozhodnutí je tak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S ohledem na vše uvedené nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí, přičemž vzhledem k tomu, že žalobce byl ze zařízení pro zajištění cizinců již propuštěn, nevrátil krajský soud

věc žalované k dalšímu řízení, neboť po zrušení napadeného rozhodnutí již žalovaná nebude v řízení provádět žádné procesní úkony.

30. Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právní zastoupení advokátem na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky + replika v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 10.200 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplynou z spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinná nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.

Shodu s prvopisem potvrzuje: